

קפטן צ'רלס ג'ונסון (דניאל דפו)

חייה של מרי ריד

מתוך "תולדות מעשי השוד והרצח של הפיראטים המפורסמים" (1724)

מאנגלית: ערן שועלי

בשנת 1724, בתום כשלושים שנים שנודעו כתור הזהב של הפיראטים, התפרסם בלונדון ספרו של קפטן ג'ונסון, "תולדות מעשי השוד והרצח של הפיראטים המפורסמים". הספר כלל שלושה-עשר סיפורים, שגוללו את קורותיהם של כמה פיראטים שהיו מוכרים באותה עת לקוראי העיתונים בשל האימה שהטילו על הספינות האירופיות שסחרו עם המושבות באמריקה, באיי הודו המערבית ובאפריקה, ובשל הפרסום הרב שניתן למשפטיהם של אלה מהם שנתפסו ולהוצאותיהם להורג. הספר זכה להצלחה רבה. במהדורות השלישית, שהתפרסמה כעבור שנה אחת בלבד, הוסיף הסופר שלושה סיפורים נוספים, ובמהדורה הרביעית תיקן כמה מן הסיפורים המקוריים וצירף כרך נוסף ובו חמש-עשרה ביוגרפיות של פיראטים אחרים, שעלילותיהם הגיעו כביכול לידיעתו מאז חתימת המהדורה המקורית.

היה זה ספרו הראשון של קפטן צ'רלס ג'ונסון, וכבר בעת צאתו לאור סברו רבים מן הקוראים כי זהו שם עט של סופר מוכר. ב־1932 העלה החוקר האמריקני ג'ון רוברט מור את הסברה כי קפטן ג'ונסון אינו אלא הסופר דניאל דפו, מחבר "רובינון קרוזו". מור קבע כי "תולדות מעשי השוד והרצח" דומה בלשונו ובסגנונו לספריו של דניאל דפו. הוא הסביר, בהסתמך על הביוגרפיה של דפו, באילו נסיבות צבר הסופר ידע כה רב בנוגע לאורח החיים ביים, והזכיר כי לא היה זה השימוש הראשון שעשה דפו בשם עט, שהרי אף "רובינון קרוזו" והספר על קפטן סינגלטון התפרסמו בתחילה לא כרומנים בדיוניים, אלא כאוטוביוגרפיות. דפו הרבה לעסוק בכתיבתו ביורדי ים, שהמפורסם בהם הוא כמונן רובינון קרוזו, אך גם מסיפורי פיראטים לא משך את ידיו, ושניים מהרומנים שלו מגוללים את סיפוריהם של שודד הים סינגלטון ושל אחד מראשוני הפיראטים של "תור הזהב", קפטן אַבְּרִי. לתיאוריה זו של מור קמו מתנגדים לא מעטים, ואף על פי כן במרבית המהדורות המתפרסמות כיום מופיע שמו של דניאל דפו כמחבר הספר.

הפיראטים של קפטן ג'ונסון הם אנשים מורכבים ולא חד־ממדיים, וכזו היא גם דרך סיפורו של ג'ונסון. את סיפורי חייהם של הפיראטים ואת המניעים שבגינם בחרו במשלח יד זה, הוא מתאר בדרך כלל מתוך אמפתיה רבה והבנה פסיכולוגית עמוקה. בהקדמה למהדורה הוא מסביר שרבים מן הימאים שהוכשרו בימי מלחמת תשע השנים להילחם בספינות הצרפתיות ולבזוז אותן, נאלצו לאחר סיום המלחמה לעבור "הסבה מקצועית" ולמצוא את לחמם בשוד הימי. לעתים לובשים סיפוריו של קפטן ג'ונסון אופי חתרני כמעט, בשעה שהוא רומז כי השוד הימי אינו אלא עוד אחת

מאפשרויות התעסוקה הרבות שנולדו מן הקולוניאליזם האירופי. אך לעתים משנה קפטן ג'ונסון את טעמו, ומקטרג על הפיראטים בנימה מוסרנית לעילא. אז מזכירים הפיראטים שלו את דמות הפיראט הקבועה בתודעתנו – אותה דמות ציורית של שודד ים אכזר וחסר לב, המופרת לנו מספרים מאוחרים יותר כגון "אי המטמון" של רוברט לואיס סטיבנסון או "פיטר פן" של ג'יי.מ. ברי.

כעת לפנינו סיפור רצוף התרחשויות מפתיעות והרפתקאות. כוונתי לסיפורן של מרי ריד ואן בוני, המכונה בון – שתי פיראטיות אשר אלה הם שמותיהן האמיתיים. כה מזורים הם המאורעות שאירעו במהלך חייהן מרובי הטלטלות, שהקורא עלול להניח כי הסיפור שלפנינו אינו אלא רומן או עלילה בדיונית. אך על סיפורן של השתיים יכולים להעיד עדים לאלפים: כוונתי לתושבי ג'מייקה שנכחו במשפטיהן ושמעו כמו אוזניהם את סיפורן, החל מחשיפתן כנשים. ולפיכך אין לערער על אמתות סיפורן יותר מאשר על העובדה כי חיו בעולם אנשים כרוברטס או בלק־בירד, שהיו פיראטים.¹

מרי ריד נולדה באנגליה. אמה נישאה בגיל צעיר ליורד ים, שיצא להפלגה זמן קצר לאחר חתונתם, והותיר אותה הרה וברחמה בן זכר. אם שקעה ספינתו של בעלה או אם מצא את מותו במהלך המסע, זאת לא ידעה מרי ריד לומר; אך הביתה הוא לא שב מעולם. כך או כך, לאמה, שהיתה צעירה ומלאת חיים, קרה מקרה הקורה לא פעם לנשים צעירות שאינן נזהרות כל צורכן, והיא שבה ונשאה ילד ברחמה בלא שיהיה לה בעל שיהיה לו לאב. אך איש פרט לה לא ידע לומר כיצד אירע הדבר ויד מי היתה במעל, שכן בקרב שכניה היה לה שם טוב למדי. בטנה הלכה ותפחה, והיא ביקשה להסתיר את קלונה המצמח. על כן נפרדה מקרוביו של בעלה בתואנה שהיא עוברת לגור עם חברים בכפר. היא הסתלקה לה אפוא ונטלה עמה את בנה הצעיר, שעדיין לא מלאה לו שנה אחת. והנה, זמן קצר לאחר עזיבתם מת הבן, אך ההשגחה העניקה לה בת תחתיו. ובת זו, שהגיחה בריאה ושלמה לאוויר העולם במקום מחבואה של האם, היא מרי ריד שלנו.

האם חיתה שלוש או ארבע שנים בכפר זה, עד שסכום הכסף שהיה ברשותה כמעט ואזל. היא שקלה לשוב ללונדון ולנסות לשכנע את חמותה, שמצבה הכלכלי היה מבוסס למדי, לפרנס את בתה. תנאי לכך היה, כמובן, שיעלה בידה להציג את הילדה כנכדה המנוח של החמות. אך מלאכת הפיכת הילדה לילד נראתה לה כמשימה קשה, והטעיה של אישה זקנה ומנוסה בנושא שכזה – כמטלה בלתי אפשרית. אף על פי כן החליטה להסתכן: היא הלבישה את הילדה בכגדי בן, הביאה אותה אל העיר, והציגה אותה בפני חמותה כבנו

של בעלה. הזקנה הביעה את נכונותה לאמץ את הילד ולחנכו, אך האם העמידה פנים כי פרדה מבנה תגרום לה שיברון לב. לפיכך הסכימו השתיים כי הילד יחיה עם אמו, ואילו סבתו-לכאורה תקצוב סכום של כתר לשבוע לשם גידולו.

האם קיבלה את מבוקשה, וגידלה את בתה כבן. כאשר גדלה הילדה והיה בכוחה להבין, חשבה האם כי מוטב לחשוף בפניה את סוד הולדתה ולשרל אותה להסתיר את מינה. אך בדיוק אז מתה הסבתא ופסקה הקצבה השבועית. אמצעיהן של השתיים הלכו והידלדלו, עד שלבסוף נאלצה האם להיפרד מבתה, שהיתה כעת כבת שלוש-עשרה, ולהניח לה לשמש נער-לוויה בשירותה של אדונית צרפתייה. אך ימיה אצל הצרפתייה לא ארכו, כי מרי ריד גדלה להיות חזקה ונועזת, ורוחה היתה הרפתקנית, וכעבור זמן לא רב היא התנדבה לשרת על סיפונה של ספינת מלחמה. לאחר זמן-מה עזבה את הספינה, עברה לפלנדריה, ותחת אצטלה של חייל צוער הצטרפה שם לגדוד רגלים. הגם שבכל הזדמנות הפגינה גבורה ואומץ, לא הוענקה לה דרגה, כי הדרגות נמכרו על פי רוב לכל המרבה במחיר. לכן עזבה מרי ריד את החיל והתגייסה לגדוד פרשים. לחימתה המופתית בקרבות אחדים זיכתה אותה בהערכתם של כל מפקדיה, אך כעבור זמן-מה היא התאהבה באחד מחבריה לנשק, בחור פלמי, שרצה המקרה והיה אף יפה תואר. למן אותו הרגע החלה להזניח מעט את מטלותיה, שהרי אין לעבוד את מרס ואת ונוס בעת ובעונה אחת: נשקה וציוד הלחימה שלה, שתוחזקו עד כה למופת, הוזנחו עתה קמעה. יתר על כן, בעת שפקדו על רעה לצאת לקרב, הצטרפה אליו אף היא בלא שנתבקשה, והשליכה את חייה מנגד רק על מנת להימצא בקרבתו. שאר הפרשים בגדוד, שלא חשדו במניעה הסודי, סברו שיצאה מדעתה, ואף חברה לנשק עצמו לא ידע להסביר את השינוי שחל בה. אך תחבולות רבות לה, לאהבה, והיות שהשניים לנו באוהל אחד ודרו כל העת בכפיפה אחת, מצאה מרי דרך לגרום לו לגלות את מינה מבלי שייראה כי הדבר נעשה בכוונה.

הוא הופתע מאוד מהגילוי, וכל מורת רוח לא נגרמה לו, שהרי הבין כי מעתה ואילך תהיה לו פילגש פרטית משלו. והלוא אין זה חזון נפרץ במחנות צבאיים: אך לעתים נדירות מתגלגלת אליהם אחת מאותן "גבירות המערכה", שאינן שומרות אמונים אלא לפלוגה או לגדוד. הוא שיווה אפוא בנפשו כי הנה תסופקנה כל תשוקותיו ללא גינונים מיותרים. אך מה הופתע לגלות כי טעות גמורה בידו: הוא נוכח לדעת כי היא נוהגת ריסון וצניעות ללא רכב, ומשיבה ריקם את כל ניסיונותיו לפתותה. אך כל אותה עת כה הסבירה לו פנים וכה מזמינה היתה בכל הליכותיה, שכוונותיו הלכו והשתנו בלא משים.

לא זו בלבד שלא חשב עוד לעשותה לפילגשו, כי אם החל לחזר אחריה כדי לבקש את ידה.

זאת היתה פסגת משאלותיה. השניים נשבעו אפוא אמונים, וכאשר הסתיים הקרב והגדוד שב למחנה החורף, צירפו בני הזוג פרוטה לפרוטה, רכשו שמלת כלולות, ונישאו קבל עם ועדה.

היריעה על נישואיהם של שני הפרשים עשתה לה כנפיים, וכמה קצינים סקרנים באו להשתתף בחתונה. הם הסכימו כי על כל אחד מהם להעניק שי צנוע לכלה, שישמשה במשק ביתה, שהרי עד לא מכבר היתה חברם לנשק. לאחר החתונה ביקשו בני הזוג להשתחרר מן הגדוד ולעשות לביתם. הרפתקת אהבתם ונישואיהם זיכתה אותם באהדה כה רבה, שהם הורשו על נקלה לפשוט את מדיהם, ומיהרו לפתוח, ליד טירת העיר כַּרְדָּה, מין מזנון לקצינים או פונדק בשם "שלושת סוסי המשא". קצינים רבים מילאו בכל עת את המקום, ועסקיהם של השניים שיגשגו.

אך אושרם לא האריך ימים, שכן זמן לא רב לאחר מכן מת הבעל. זאת ועוד, לאחר שנכרת הסכם השלום בריסוויק,² הידלדל מספר הקצינים החולפים בכַּרְדָּה, ובאין לה לקוחות, נאלצה האלמנה לוותר על החזקת הפונדק. משאלו אמצעיה, היא שבה ועטתה את חזות הגבר שהיתה לה לפני, ושמה פעמיה להולנד, שם התגייסה לגדוד רגלים שחנה באחת מעיירות הגבול. אך בגדוד היא לא נותרה זמן רב, כי הבינה שבעתות שלום קטנים סיכוייה לעלות בדרגה, ועל כן גמלה בלבה ההחלטה לתור אחר מזלה בדרך שונה. היא נטשה אפוא את הגדוד, ועלתה על ספינה שעשתה את דרכה לאיי הודו המערבית.

רצה המקרה וספינה זו הותקפה על ידי פיראטים אנגלים. ומאחר שמרי ריד היתה האנגלייה היחידה על הסיפון, הם השאירוה עמם, ואת הספינה שיחררו לדרכה בתום הביזה. לאחר שעסקו במשלח יד זה במשך זמן-מה, הוציא המלך צו מיוחד, שפורסם בכל רחבי הודו המערבית, ובו הבטיח חנינה לפיראטים שייכנעו מרצונם עד מועד מסוים. אנשי צוותה של מרי ריד ניצלו את ההזדמנות, ולאחר שהסגירו את עצמם, חיו בשלווה על היבשה. אך בעוד כספה של מרי הולך שוב ואוזל, נודע לה כי הקפטן וודס רוג'רס, מושל האי פרובינס, מגייס שכירי חרב לספינות מלחמה פרטיות שתילחמנה בספרדים.³ מרי, שנחושה היתה לעשות את הונה בדרך זו או אחרת, הפליגה אפוא לאי זה בחברת כמה הרפתקנים נוספים, ולבשה את מדי הצי הלווחם.

אך זה יצאו הספינות אל הים, והנה אנשי צוותן של כמה מהן, שבעבר זכו כבר לחנינה, קמו על מפקדיהם ומיהרו לשוב למשלח ידם הקודם. ביניהם היתה מרי ריד. אמת, לא פעם בעבר היא הצהירה כי מאז ומעולם תיעבה את

אורח חייהם של הפיראטים, כי הן בעבר והן בפעם הזאת אימצה אותו רק מפני שנכפה עליה, וכי בכוונתה לחדול מחיים אלה בהזדמנות הראשונה. ובכל זאת, בעת המשפט העידו כמה שבויים שנאלצו להפליג עמה, כי איש לא היה נחוש ממנה ומאן בוני בשעת לחימה, ואיש לא היה להוט מן השתיים להשתלט על ספינות או להשליך את נפשו מנגד בכל דרך אחרת. במיוחד ציינו העדים את הקרב שבו הובסו: משהחל המאבק המזוין עם ספינת האויב, איש לא הרהיב עוז בנפשו להישאר על הסיפון, פרט למרי ריד, אן בוני ואדם אחד נוסף. מרי ריד קראה לחבריה שהסתתרו בבטן האונייה לעלות לסיפון ולהילחם כגברים, אך משראתה שאין הם מְשִׁים ממקומם, ירתה בנשקה לעבר מקום מחבואם במעמקי הספֵנה, הרגה אחד מהם ופצעה כמה אנשים נוספים.

היא כפרה אמנם בחלק זה של ההאשמה, אך תהא האמת אשר תהא, אין ספק שאומץ-לב לא חסר לה, וכי הצניעות שבה התגדרה בהתאם לתפיסות המוסר שלה, אף הוסיפה נופך לדמותה המיוחדת. איש מקרב אנשי הספינה לא חשד בה שאיננה גבר, עד אשר אן בוני, שלא היתה חיישנית כמוה בעניינים של צְנֵעה, נתנה בה יום אחד את עינה. כדי שלא להאריך בדברים נאמר רק כי אן בוני טעתה לחשוב שמדובר בעלם צעיר ונאה, ומסיבה הידועה אולי רק לה עצמה, גילתה למרי ריד את מינה האמתי. מרי, שידעה מה נדרש ממנה, והיטיבה להכיר את נְכוּוּתיה בתחום זה, נאלצה לומר הפעם דברים ברורים, ולמרבח אכזבתה של אן בוני, גילתה את אוזנה שהיא אישה ממש כמוה. אך קרבתן של השתיים טרדה את מנוחתו של קפטן ראקאם, מאהבה של אן בוני ואיש מבטחה בספינה, ועוררה את קנאתו עד להשחית.⁴ בזעמו אמר לאן בוני שישסף את גרונו של מאהבה החדש. כדי לפייסו, נאלצה אן לחשוף את הסוד אף בפניו. קפטן ראקאם נצר את הסוד מפני יתר אנשי צוות הספינה (כפי שהתחייב), אך על אף כל עורמתה של מרי ריד ועל אף כל ריסונה, מצאה לה האהבה דרכים להסיר מעליה את התחפושת, ומנעה ממנה לשכוח מה מינה.

במהלך הפלגתם הם השתלטו על ספינות רבות מג'מייקה ומאזורים אחרים באיי הודו המערבית, שעשו דרכן לאנגליה או ממנה. כל אימת שנתקלו על גבי ספינות אלה באומן מוכשר או בכל אדם אחר העשוי להביא תועלת לחבורתם, הוא נאלץ להישאר עמם בין מרצונו החופשי ובין בכוח הזרוע. עם שבויים אלה נמנה גם עלם צעיר אחד, בעל הליכות שובות לב, ולכל הפחות בעיניה של מרי ריד. אישיותו וכל אורחותיו הִכו בה בעוצמה כה רבה, שהיא לא ידעה מנוח לא ביום ולא בלילה. אך האהבה מפליאה למצוא פתרונים, והיות שהיתה מנוסה כבר בתחבולות כאלה, לא התקשתה לסייע לו לגלות בעצמו את מינה.

ראשית דאגה להתחבב עליו אט אט, על ידי כך שיצאה חוצץ נגד אורח חייהם של הפיראטים, שממנו סלד בכל מאורו. עד מהרה החלו השניים לסעוד יחדיו, ונעשו חברים לכל דבר. כאשר נוכחה שהוא רוחש כלפיה רגשי ידידות כגבר אל גבר, הניחה לסודה להיחשף כאשר הראתה לו כמתוך רשלנות את שדיה, שהיו לבנים מאוד.

סקרנות ותשוקה התעוררו בעלם הצעיר, העשוי בשר ודם, בראותו את המחזה הזה, ולמן אותו רגע לא חדל להפציר בה עד שהתוודתה בפניו על מינה. זוהי ראשיתה של סצנת האהבה: רחשי הידידות וההערכה שרחש כלפיה ברמותה הקודמת, הפכו עתה לאהבה ולתאוה. אף תשוקתה שלה לא נפלה בעוזה מתשוקתו, והיא הביעה אותה באחד המעשים רחבי הלב ביותר שנעשו אולי אי־פעם בשם האהבה. מעשה שהיה כך היה: יום אחד פרצה קטטה בין העלם הצעיר לאחד הפיראטים בעת שעגנה הספינה בקרבת אחד האיים. השניים קבעו, בהתאם למנהג הפיראטי, לדרת אל החוף ולערוך שם דו־קרב.⁵ מרי ריד היתה אחוזת בהלה וחרדה מאוד לאהובה. מחד גיסא, לא חפצה שישתמט מן ההתמודדות, כי לא יכלה לשאת את המחשבה שיוכתם בקלון הפחדנות. אך מאידך גיסא, חששה לכאות ופחדה שלא יעלה בידו של אהובה לגבור על הבחור. אך מעת שניצתת אהבה בלבו של אדם שניצוצות של נדיבות מפעמים בו, היא מעוררת אותו לעשות את המעשים האציליים ביותר. בבחירתה זו הוכיחה מרי ריד כי חייו של אהובה יקרים לה מחייה. גמלה בלבה החלטה לבוא במריבה עם אותו בחור, והיא קראה אותו לדו־קרב, שאת מועדו קבעה שעתיים לפני המועד הקרוא לדו־קרב שלו עם אהובה. היא נאבקה בו בחרב ובאקדח והרגה אותו כהרף עין.

אמנם, לא היתה זו הפעם הראשונה שבה קראה תיגר על גבר שפגע בכבודה, אך הפעם עשתה זאת אך ורק בעבור אהובה. היא שמה עצמה חוצצת בינו לבין המוות, כאילו לא יכלה לחיות בלעדיו. אף לולא חש כלפיה דבר קודם לכן, חזקה על מעשה זה שהיה קושר אותו אליה לנצח. אך לא היה כל צורך בכריתות ובמחויבויות, כי די היה בכך שאהב אותה. השניים נשבעו אמונים זה לזה, ומרי ריד טענה כי ראתה בכך קידושים בהסכמה, שהם שווים ערך לנישואים שעורך כומר בכנסייה, וכך הסבירה את כרסה האחוזה בין שיניה, שבשמה התחננה עתה על חייה.

היא הצהירה כי מעולם לא בגדה או נאפה, ושיבחה את השופט שבפניו עמדה לדין על כך שהבחין בין סוגי הפשעים השונים שביצעו העומדים לדין. היא הזכירה בהקשר זה את בעלה, כפי שכינתה אותו, שיחד עם כמה אחרים זוכה מאשמה. היא סירבה לנקוב בשמו, ואמרה רק שהוא איש הגון שנפשו

נקעה ממנהגם של הפיראטים, וכי שניהם יחד גמרו אומר לנטוש אותם בהזדמנות הראשונה ולמצוא להם משלח יד מהוגן.

אין ספק שרחמיהם של רבים מהנוכחים בקהל נכמרו עליה, אך בית הדין אנוס היה להרשיעה באשמה, וזאת בין השאר בעקבות אחת העדויות שנגבו כנגדה מאדם שנשבה על ידי ראקאם והוחזק זמן-מה בספינה. עד זה נקלע במקרה לשיחה עם מרי ריד, ובסוברו שהיא בחור צעיר, שאל אותה איזו הנאה היא מפיקה מחלקה בהרפתקאות שבהן חייה תלויים תמיד מנגד וצפויים כל העת לאש ולחרב, וסופן מוות מביש, אם אך תיתפס בעודה בחיים. היא השיבה לו שהתלייה אינה פורענות כה גדולה, כי אלמלא היא כל מוג-לב היה נעשה פיראט: הימים היו שורצים בהם, ואמיצי-הלב היו גוועים ברעב. לו ניתנה הבחירה בידי הפיראטים עצמם, הוסיפה, הם לא היו ממתיקים את העונש המרחף מעליהם; כי בזכות הפחד מפני חבל התלייה, כמה וכמה נבלים מוגי-לב מוסיפים ללכת בדרך הישר. רבים מהאנשים המוציאים את ימיהם בהונאת אלמנות ויתומים ובעושק שכניהם העניים, שבשל חסרון כיסם אינם זוכים להגנה משפטית, היו פונים לנסות את מזלם בשוד ימי, והאוקיינוס היה רוחש נבלים ממש כמו היבשה. אף סוחר לא היה מסתכן בהפלגה, והעיטוק היה הופך עד מהרה בלתי משתלם.

מאחר שהיתה, כאמור, הרה, נדחה ביצוע גזר הדין. ייתכן שרחמי הרשויות היו נכמרים עליה, אך זמן קצר לאחר המשפט לקתה מרי ריד בקדחת עזה, ומתה בעודה בבית הסוהר.

- 1 קפטן ג'ונסון מקדיש בספרו פרק לשני הפיראטים המפורסמים, קפטן רוברטס וקפטן טיץ', המכונה שחור-הזקן.
- 2 הסכם ריסוויק (Ryswick), שנחתם ב-20 בספטמבר 1697, שם קץ למלחמת תשע השנים בין צרפת לחברות ברית אוגסבורג: אנגליה, הולנד והקיסרות הרומית הקדושה.
- 3 ספינות קרב פרטיות אלה נועדו לשבש את סחר מדינות האויב עם מושבותיהן שמעבר לים ולשרוד את סחורותיהן בשם המדינה.
- 4 בפרק המגולל את קורותיו של הפיראט רוברטס וצוותו מסופר על מעין חוקה שניסחו הפיראטים. מן הסעיף השישי בחוקה ניתן ללמוד כי התלוותה של אן בוני לקפטן ראקאם בצאתו לים לא היתה מקרה יחיד, אלא רעה חולה שצוותו של רוברטס ביקש למגר. להלן סעיף החוקה: "לא יותר לשום נער או אישה להימצא בין אנשי הצוות. אם יתגלה כי מי מהם פיתה את אחת מבנות המין השני ולקח אותה עמו לים כשהיא מחופשת לגבר, דינו מוות".
- 5 סעיף VIII בחוקת רוברטס: "אין לנהל קטטות על סיפון האונייה. כל מריבה תיושב על החוף, בחרב ובאקדח, כדלהלן: אם שני הצדדים לא יגיעו לכלל הסכמה, ילווה אותם הקצין האחראי על הספינה אל החוף, ועמו מלווים נוספים, במספר הנחוץ בעיניו. הוא יפנה את בני הפלוגתא גב אל גב, וירחקים זה מזה כך וכך צעדים. לכשתישמע הפקודה, יתובכו השניים ויירו זה בזה גאלתר (אם לא יעשו כן, יילקח הנשק מידיהם). במקרה שבו יחטיאו שניהם, יעברו להילחם בחרבות. הראשון שישפוך את דם חברו יוכרז כמנצח".